

Korte meditatie, 3 mei 2020

Oorlog is vreselijk. Er is niets moois aan. Mijn vader, hij is inmiddels overleden, vond het als klein jongetje van 7 nog wel spannend: de Duitsers voor de gek houden. Hij had er geen trauma aan overgehouden. Maar menig soldaat heeft dat wel.

In de Bijbel vinden we verhalen over oorlogen. En dit verhaal, in het boek Exodus, is het eerste verhaal over een oorlog van Israël, nadat het uit de slavernij is vertrokken.

De Israëlieten zijn in de woestijn, moeten het volhouden, het is allemaal al zo moeilijk en dan worden ze aangevallen, op een laffe manier, door dat duivelse Amalek.

Maar als je aangevallen wordt, moet je iets doen, je moet je wel verdedigen, of je wilt of niet. Er is geen andere keuze. Je kunt niet bij voorbaat al opgeven. Er wordt gestreden en er wordt gebeden. En zo overwint het volk het duivels Amalek.

Soms vraagt het leven je te handelen, iets te doen. Om op te komen voor je volk, de mensen te beschermen, te zorgen voor volgende generaties. In de bijbel gaat het zelden om individuen, maar altijd om het volk, de groep, de mensen. Het voortbestaan, het voortleven. In vrede onder je vijgenboom zitten.

Maar doen, vechten, is niet genoeg. Het is ook nodig om contact met God te houden. Mozes houdt zijn handen omhoog geheven. Bidden, roepen tot God, de Geest ter ondersteuning van de handeling. Wat of wie heeft Amalek verslagen? Het leger of God? Zonder leger lukt het niet, maar zonder God wordt het ook niks.

Ook als overlevende van de tweede wereldoorlog had je geen andere keuze: je moest doorleven. Doorgaan, opbouwen. Velen van u zullen weten waar ik het over heb. Maar alleen doorleven is ook geen optie. We hebben God nodig om ons leven doel en zin te geven. De God, die bij ons is, die luistert naar ons gebed.

En nu is het onze opdracht: met elkaar leven, doorgaan, er het beste van maken.

Thuis, in quarantaine, alleen soms, of met een partner of familielid. Iedereen weer in andere omstandigheden, meer of minder mobiel of gezond. We moeten weer strijden.

Maar niet alleen strijden, we hebben ook Gods nabijheid nodig. We moeten de armen kunnen opheffen en ons voeden met en laven aan de Geest die ons beweegt.

Er komen soms dingen op je af, waar je liever niet mee zou willen hoeven 'dealen'. Maar je hebt geen keuze in wat je overkomt. Je hebt wel keuze in hoe je er, in jouw omstandigheden, mee omgaat. Zo, dat je achteraf trots kunt zijn: ik heb het volgehouden, ik heb voor een ander iets kunnen doen.

We zijn niet allemaal Captain Tom, die in Engeland 30 miljoen pond ophaalde voor de gezondheidszorg. Gewoon thuis je ding doen, voor jezelf zorgen, doen wat je kunt of wat nodig is, een beetje vrolijk blijven, eens iemand bellen dat is mooi genoeg.

Daar waar mensen er voor elkaar zijn, daar is God aanwezig. In wat wij doen en wie wij voor elkaar zijn.

Amen

Renske Oldenboom